

День перший

Треба бути останнім стервом, щоб відмовити помираючій. Останнім я не була, хіба передостаннім, тому замовкла, добираючи максимально делікатну відповідь.

Я вірю у здоровий глузд, здоровий сон і здоровий апетит, але давно вже перестала вірити у здоровий авантюризм. А ось ця жінка, яка зараз відкинулася на подушки і заплющила очі з таким виглядом, ніби проводить репетицію власних похорон, підбивала мене на авантюру. Дешеву і дурну, і це вкрай егоїстично з її боку.

— Послухайте, брэнне тіло. Ваш лікар мене запевнив, що як мінімум сьогодні ви у засвіти не підете. І взагалі, при хороших розкладах ви його переживете. То, може, поговоримо, як цивілізовані люди?

Брэнне тіло і вухом не вело. Скорбні вуста зібралися у ніточку, на білому безкровному лику не здригнувся жоден нерв, і лише у кутику очей забриніло щось схоже на сльозу. Потім у мій бік простяглася і безсило упала рука. Скільки я пам'ятаю, руки у неї були повними, білими, з ідеальним манікюром. Тяжка старомодна обручка давно вросла у шкіру, і це була єдина поступка часу, яку вона собі дозволила.

Якщо вік жінки визначають за руками, то ці руки виглядали на тридцять останніх сорок років, не менше.

До речі, про манікюр. Я різко нахилилася і шарпнула до себе долоню, повертаючи тильною стороною. Так і є, цим конкретним нігтям не більше трьох днів, але, судячи зі свіжої ранки на кутикулі, робили їх буквально вранці.

— Магдо, оживайте. Я вас розкусила. Хочете, я вам укольчик зашарашу? Магnezійку?

— Собі зашараш.

Магдалена Миколаївна припіднялась на руках, влаштувувачись зручніше. Пишний генеральський бюст колихнувся і вигідно влігся у дорогому атласному декольте. «Я козачка твоя, я дружина твоя, пане полковнику мій си-ньоооокий», — співала вона грудним контральто на традиційних сімейних застіллях, і кожен, хто її бачив із Григорієм Савичем, царство йому небесне, розумів, що у цій родині полковник — вона.

Я підбила другу подушку і підклала їй під плечі, розправила ковдру. Під ковдрою щось зашаруділо, пацієнтка незворушно витягла розпочату плитку шоколаду, яку запхала туди перед моїм приходом, і відкусила чималий шматок. Ні, ну це вже ні в які ворота, їй богу.

— Стаська, ти єдина людина, до якої я можу звернутися.

Пффф, єдина. Та у неї не дім, а прохідний двір. На кухні на постій товчуться як не сусідки, то подружки. Ось і зараз котрась смажить котлети, так що стіни бринять від м'ясного духу, а ще одна підслуховує під дверима, відчутно шкрябаючи сережкою об одвірок.

А про «Стаську» я їй потім нагадаю. Скільки разів просила — «Станіслава». Я Станіслава, а не Стаська, Васька, Слава, Ланочка чи Світлана. Ну або Станіслава Вікторівна, якщо вам так зручніше.

— А давайте я вам краще контрольне запитання задам? Чисто, щоб переконатися, що у вас не почалися, гм, деменції?

Вона розреготалася і сміялася довго, зі смаком, аж мені здалося, що пані під дверима таки зазирне до спальні. Ручка на дверцятах смикнулася на пів оберта, але потім тихо стала на місце.

Нам обом подобалися словесні дуелі, це була наша з нею гра. Ми могли сперечатися годинами, але не сьогодні. Моя співрозмовниця скривилася і потерла між грудьми.

— Болить?

— Тисне. От сюди, аж під горло. Чекай, зараз мине, я таблетку випила. Стась, ти ж розумієш, мені нема до кого з цим піти. Хто повірить старій бабі? Кому я розкажу? Та і розказувати особливо нічого. Чуйка у мене погана, от що.

Ну, чуйка — це аргумент. Якщо я чомусь і навчилася у цьому житті, то це слухати внутрішній голос. Навіть коли внутрішній голос верзе маячню, як-от зараз.

Я підійшла до дверей, ледве стримуючись від спокуси грюкнути з усіх сил на весь коридор. Магда вловила мій маневр і замахала руками. Та не бійтесь, я тихенько, не треба мені дулі крутити.

Взялася за стілець і перетягла його ближче до ліжка, прооравши ніжками у килимі дві глибоких борозни. Меблі в цьому домі були капітальні, любовно виплекані, привезені з європейських аукціонів і відреставровані. Протирати їх належало спеціальною олійкою, а полірувати шерстяною подушечкою з воском.

— Давайте так. Я скажу як я це бачу, а ви мене виправляйте, якщо що. Отже, ваша онука Марія виходить заміж, так?

— Так.

— І ви думаете, що вона це робить недобровільно, з примусу. І що їй погрожують, і, може, навіть убили і у каналі закопали, і під її іменем виступає якась самозванка, так?

— Ну, можна і так сказати.

— І ви так вирішили, тому що...

— Тому що вона не запросила мене на весілля.

Я задумалася. Взагалі я жодного разу не бачила цю Машу. От не випадало і все. Колись я навіть думала, що і ця онука, і її тато, про якого мені стільки розповідали, були уявними друзями нашої генеральші. Бо дійсно, я знайома з цією жінкою роки, і весь час знайомства вислуховую, як її «синочка те» або «синочка се», але так і не бачила «синочку» вживу. Він або вчора приїжджав, або мав приїхати завтра, або полетів у Берлін на конференцію, або виступав у Лондоні на семінарі. З минулої осені він сидів у Ізраїлі, і Магда навіть взялася підучити іврит, але далі ніж «шалом» і «ма шломех?» у неї справи не пішли.

Але якщо припустити, що наш «невловимий Джо» таки існує, і у нього дійсно є повнолітня донька, я просто не уявляю собі, якого розміру яйця потрібно мати, щоб не покликати бабу на торжество. Ні, таке могла втнути яка-небудь Маргарет Тетчер у розквіті сил, але точно не двадцятирічна шмаркачка.

— Взагалі не запросила? Звідки ж ви тоді знаєте?

— Ну, — Миколаївна на мить знітилася і пожувала губами. — Скажімо так, у мене свої джерела.

— Ясно. Шпигуєте.

І чому я не здивована?

Я не знаю усіх подробиць їхньої сімейної саги. Чула тільки, що Машина мама утекла відразу після народження доньки. А на прощання щось таке сказала колишній свекрусі, що та досі задихалася і буряковіла на згадку про «зміюку». Щось там не склалося у них.

Розлучення відбулося миттєво, майно молодята не ділили, кожен лишився при своїх, але доньку розпиляли строго навпіл.

Дівчинка росла на дві сім'ї, у неї всього було по два: два комплекти підручників, піжами там і там, і навіть іграшки однакові, що у тата, що у мами. Вона мігрувала між квар-